

ΤΑ ΡΩ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ (1972)

Οι άγγελοι τραγουδάνε. Και οι ερωτευμένοι επίσης. Πίσω από κάθε ανάταση, από κάθε μεράκι, μια κιθάρα περιμένει έτοιμη να πάρει τα λόγια και να τα ταξιδέψει από χείλη σε χείλη. Δεν είναι λίγο αυτό. Είναι η χαρά να δίνεις χαρά στους άλλους, είναι αυτό που μας βαστάει στη ζωή. Γι' αυτό, κοντά στα ποιήματά μου, δοκίμασα να γράψω και μερικά τραγούδια, χωρίς να τα υποτιμώ καθόλου. Έτσι ή αλλιώς, μιλά κανείς για τα ίδια πράγματα που αγαπά κι από κει και πέρα το λόγο έχουν αυτοί που θα τ' ακούσουν. Λέν πως το είδος έχει ορισμένους κανόνες. Δεν τους ξέρω και, πάντως, δεν ενδιαφέρθηκα ή δεν μπόρεσα να τους ακολουθήσω. Δουλεύει ο καθένας όπως βιώνει. Κι η θάλασσα είναι απέραντη, τα πουλιά μυριάδες, οι ψυχές όσες κι οι συνδυασμοί που μπορούν να γεννήσουν οι ήχοι και τα λόγια, όταν ο έρωτας και τ' όνειρο συμβασιλεύουν.

ΜΙΚΡΕΣ ΚΥΚΛΑΔΕΣ

ΜΑΡΙΝΑ

Δώσε μου δυόσμο να μυρίσω
λουίζα και βασιλικό
Μαζί μ' αυτά να σε φιλήσω
και τι να πρωτοθυμηθώ

Τη βρύση με τα περιστέρια
των Αρχαγγέλων το σπαθί
Το περιβόλι με τ' αστέρια
και το πηγάδι το βαθύ

Τις νύχτες που σε σεργιανούσα
στην άλλη ν' άκρη τ' ουρανού
Και ν' ανεβαίνεις σε θωρούσα
σαν αδελφή του Αυγερινού

Μαρίνα πράσινό μου αστέρι
Μαρίνα φως του Αυγερινού
Μαρίνα μου άγριο περιστέρι
και κρίνο του καλοκαιριού.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΑΚΙΑ

Τον Μάρτη περικόλεσα
και τον μικρό Νοέμβρη
Τον Αύγουστο τον φεγγερό
κακό να μη μας έβρει

Γιατ' είμαστε μικρά παιδιά
είμαστε δυο Ελληνάκια
Μες στα γαλάζια πέλαγα
και στ' άσπρα συννεφάκια

Γιατ' είμαστε μικρά παιδιά
κι η αγάπη μας μεγάλη
Που αν τη χωρέσουμε απ' τη μια
περσεύει από την άλλη

Κύματα σύρετε ζερβά

κι εσείς τα σύννεφα δεξιά
Φάληρο με Περαιά
μια γαλανή σημαία.

Η ΜΑΓΙΑ

Η Πούλια πόχει εφτά παιδιά
μέσ' απ' τους ουρανούς περνά

Κάποτε λίγο σταματά
στο φτωχικό μου και κοιτά:

Γεια σας τι κάνετε; Καλά;
-Καλά. Πως είναι τα παιδιά;

-Τι να σας πω εκεί ψηλά
τα τρώει τ' αγιάζι κι η ερημιά

-Γι' αυτό πικραίνεσαι Κυρά
δε μου τα φέρνεις εδωνά;

-Ευχαριστώ μα 'ναι πολλά
θα σου τη φάνε τη σοδειά

-Δώσε μου καν την πιο μικρή
τη Μάγια την αστραφτερή

Λάμπουνε γύρω τα βουνά
τα χέρια μου βγάνουν φωτιά

Κι η Πούλια πόχει εφτά παιδιά
φεύγει και μ' αποχαιρετά.

ΤΑ 'ΔΑΤΕ ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ

'Ηταν μια θεία θέληση
κι ενός αγίου τάμα
Εμείς οι δυο να σμιξουμε
και να γενεί το θάμα:

Οι βάρκες ν' ανεβαίνουνε
ως τα ψηλά μπαλκόνια
Κι οι ορτανσίες να πετούν
καθώς τα χελιδόνια

Ν' ανάβουν οι άγιοι κερι
στη χάρη των δυνώ μας
Και τα ψαράκια να φυλούν
την άκρη των ποδιών μας

'Όλος ο κόσμος ν' απορεί
μωρέ τι να 'ν' και τούτο
Με το μπουζούκι να λαλεί
και το μικρό λαγούτο:

-Τα 'δατε τα μάθατε

μια αγάπη που εγεννήθη
Άνθρωπος δεν την κατελεί
κι ο Άδης ενικήθη.

ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΒΟΡΙΑ

Του μικρού Βοριά παράγγειλα
να 'ναι καλό παιδάκι
Μη μου χτυπάει πορτόφυλλα
και στο παραθυράκι

Γιατί στο σπίτι που αγρυπνώ
η αγάπη μου πεθαίνει
Και μες στα δάκρυα την κοιτώ
που μόλις ανασαίνει

Με πιάνει το παράπονο
γιατί στον κόσμο αυτόνα
Τα καλοκαίρια τα 'χασα
κι έφτασα στο χειμώνα

Σαν το καράβι που άνοιξε
τ' άρμενα κι αλαργεύει
θωρώ να χάνονται οι στεριές
κι ο κόσμος λιγοστεύει

Γεια σας περβόλια γεια σας ρεματιές
γεια σας φιλιά και γεια σας αγκαλιές
Γεια σας οι κάβοι κι οι ξανθοί γιαλοί
γεια σας οι όρκοι οι παντοτινοί.

ΤΟ ΤΡΙΖΟΝΙ

Κοιμήθηκα κοιμήθηκα
στου γιασεμιού την ευωδιά
Στων φύλλων το μουρμουρητό
στων άστρων τον χρυσό γιαλό

Οι άνθρωποι μ' αρνήθηκαν
κανείς δε μου σιμώνει
Μόνο μου κάνει συντροφιά
της νύχτας το τριζόνι:

-Έννοια σου λέει έννοια σου
κι εγώ είμαι δω κοντά σου
Για συντροφιά στην έγνοια σου
και για παρηγοριά σου

Τρι και τρι τρι και τρι
τι πικρή που 'ναι η ζωή
Τι γλυκιά και τι πικρή
τρι και τρι και τρι και τρι

Κοιμήθηκα κοιμήθηκα
στων Αρχαγγέλων τη σκιά
Στην ερημιά του φεγγαριού
στο κυματάκι του γιαλού

Τι να 'φταιξα της μοίρας μου
κι έτσι με φαρμακώνει
Μονάχα μου αποκρίνεται
της νύχτας το τριζόνι:

-Είμαι μικρό πολύ μικρό
μα 'ναι ο Θεός μεγάλος
Αυτό ποτέ δε θα σ' το πω
μήτε κανένας άλλος

Τρι και τρι τρι και τρι
τι πικρή που 'ναι η ζωή
Τι γλυκιά και τι πικρή
τρι και τρι και τρι και τρι.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΥΡΟ ΚΑΙ ΤΖΙΑ

Ανάμεσα Σύρο και Τζια
μικρή φυτρώνει νεραντζιά
η μικρή μου η κοπελιά

Πόχει τις ρίζες στο βυθό
και τα κλαδιά στον ουρανό
το κορίτσι που αγαπώ

Πλάσμα δεν είναι ανθρωπινό
δεν είναι μήτε ξωτικό
το κορίτσι που αγαπώ

Μα 'χει τον ήλιο φορεσιά
τα κύματα περπατηξιά
η μικρή μου η Παναγιά

Χάιντε νύφη της θαλάσσης
τι φαμίλιες θα χαλάσεις

Νύφη μέσα στα μπουγάζια
με τα πέπλα τα γαλάζια

Άνεμος να μη σε πιάσει
λούλουδο μη σου χαλάσει

Κι αν γενεί ποτέ το θάμα
κι αγαπήσεις κάνω τάμα

Να σου στείλω μια μπρατσέρα
με τον Πολικόν Αστέρα.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ ΤΡΙΦΥΛΛΙ

Μια φορά στα χίλια χρόνια
του πελάγου τα τελώνια
Μες στα σκοτεινά τα φύκια

μες στα πράσινα χαλίκια
Το φυτεύουνε και βγαίνει
πριν ο ήλιος ανατείλει
Το μαγεύουνε και βγαίνει
το θαλασσινό τριφύλλι

Κι όποιος το 'βρει δεν πεθαίνει
κι όποιος το 'βρει δεν πεθαίνει

Μια φορά στα χίλια χρόνια
κελαηδούν αλλιώς τ' αηδόνια
Δε γελάνε μήτε κλαίνε
μόνο λένε μόνο λένε:
-Μια φορά στα χίλια χρόνια
γίνεται η αγάπη αιώνια
Να 'χεις τύχη να 'χεις τύχη
κι η χρονιά να σου πετύχει

Κι από τ' ουρανού τα μέρη
την αγάπη να σου φέρει

Το θαλασσινό τριφύλλι
ποιος θα βρει να μου το στείλει
Ποιος θα βρει να μου το στείλει
το θαλασσινό τριφύλλι.

ΤΑ ΤΖΙΤΖΙΚΙΑ

Η Παναγιά το πέλαγο
κρατούσε στην ποδιά της
Τη Σίκινο την Αμοργό
και τ' άλλα τα παιδιά της

Από την άκρη του καιρού
και πίσω απ' τους χειμώνες
Άκουγα σφύριζε η μπουρού
κι έβγαιναν οι Γοργόνες

Κι εγώ μέσα στους αχινούς
στις γούβες στ' αρμυρίκια
Σαν τους παλιούς θαλασσινούς
ρωτούσα τα τζιτζίκια:

Ε σεις τζιτζίκια μου άγγελοι
γεια σας κι η ώρα η καλή
Ο βασιλιάς ο 'Ηλιος ζει;
κι ' όλ' αποκρίνονταν μαζί:

-Ζει ζει ζει ζει ζει ζει ζει.

ΤΟ ΕΡΗΜΟΝΗΣΙ

Γεια σου Απρίλη γεια σου Μάρτη
και πικρή Σαρακοστή

Βάζω πλώρη και κατάρτι
και γυρεύω ένα νησί
που δε βρίσκεται στο χάρτη

Το κρατάνε στον αέρα
τέσσερα χρυσά πουλιά
Δε γνωρίζεις εκεί πέρα
ούτε κλέφτη ούτε φονιά
ούτε μάνα και πατέρα

Τα λουλούδια μεγαλώνουν
κάθε νύχτα τρεις οργιές
Τις ακρογιαλιές ισκιώνουν
και τα δέντρα στις πλαγιές
σαν καβούρια σκαρφαλώνουν

Μες στις ερημιές τ' αγέρι
όλ' αγιάζουνε μεμιάς
Πιάνεις του Θεού το χέρι
και στα κύματα ακουμπάς
σαν αγριοπεριστέρι

Γεια σας έχτρες γεια σας μίση
και γινάτι καθενός
Άμα βρεις το ερημονήσι
όλα τ' άλλα είναι καπνός
Μια φορά να το 'χεις ζήσει.

ΝΤΟΥΚΟΥ ΝΤΟΥΚΟΥ ΜΗΧΑΝΑΚΙ

Σκίζει η πλώρη τα νερά
κι αντηχάνε τα βουνά
Ντούκου ντούκου μηχανάκι
ντούκου το παλιό μεράκι

Τρίτη Πέμπτη και Σαββάτο
μες στις θάλασσας τον πάτο
Ποιος θα ρίξει ποιος θα πάρει
τ' ασημένιο το φεγγάρι

και Δευτέρα και Τετάρτη
ποιος θ' ανέβει στο κατάρτι
Κι άχου την Παρασκευή
ποιος θα κάτσει στο κουπί

Βρε παπά το θυμιατό σου
γύρισέ το κατά δω
Και με το βασιλικό σου
ράντισε μας το νερό

Να 'βγουν και να περπατήσουν
σαν κορίτσια οι νεραντζιές
Κι όλ' οι άντρες ν' αγαπήσουν
μια και δυο και τρεις φορές

Χάιντε χάιντε βρε παιδιά
πάμε στην Αγια-Μαρίνα

Πάμε στην Αγια-Μαρίνα
με την όμορφη μπενζίνα.

Η ΕΛΕΝΗ

Σήκωνε το κλουβί
μια δώ μια κει
κι ο ήλιος πήγαινε απ' την άλλη
ν' ανάψει τ' όμορφο κεφάλι
Μια δώ μια κει
ο ήλιος κάθε Κυριακή

Φώναζε στην αυλή
ψι ψι, ψι ψι
κι ο γάτος σήκωνε ποδάρι
μέσ' απ' τα μάτια της να πάρει
Ψι ψι, ψι ψι
την αστραπή τους τη χρυσή

Πήγαινε ν' ανεβεί
σκαλί σκαλί
την αγκαλιά ρούχα γεμάτη
κι έλεγαν οι αγγέλοι να τη
Σκαλί σκαλί
την πιο μικρή μας αδερφή

Κάτασπρο γιασεμί
και μυ- και μυ-
και μυστικέ μου Αποσπερίτη
πάρτε με πάρτε με στην Κρήτη
Και μη και μη
και μη ρωτάτε το γιατί.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Κάθε πρωί όπου ξυπνώ
τρέχω στην πόρτα και κοιτώ

Τρίτη Κυριακή Δευτέρα
κι άλλη μια χαμένη μέρα

Πάνε κι έρχονται ολοένα
τα βαπόρια και τα τρένα

Ταχυδρόμε ανάθεμα σε
μόνο εμένα δε θυμάσαι

Πιάνει ο κόσμος περιστέρια
κι εγώ μένω μ' άδεια χέρια

-Γράμμα τέτοιο δε λαβαίνεις
άδικα μην περιμένεις

Δε σου το 'χουνε γραμμένο
κι αν σου το 'χουν πάει άλλου

Άλλος μένει εκεί που μένεις
και το δίνουνε αυτουνού

Ίσως να 'ναι και σταλμένο
σ' άνθρωπο του φεγγαριού

'Η και παραπεταμένο
σε μian άκρη τ' ουρανού.

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΟΚΟΡΙΤΣΟ

Εκεί στην Ύδρα τ' ανοιχτά και των Σπετσώ
να σου μπροστά μου ένα δελφινόκοριτσο

Μωρέ του λέω που 'ν' το μεσοφόρι σου
έτσι γυμνούλι πας να βρεις τ' αγόρι σου;

-Αγόρι εγώ δεν έχω μου αποκρίνεται
βγήκα μια τσάρκα για να δω τι γίνεται

Δίνει βουτιά στα κύματα και χάνεται
ξανανεβαίνει κι απ' τη βάρκα πιάνεται

Θε μου συχώρεσέ μου σκύβω για να δω
κι ένα φιλί μου δίνει το παλιόπαιδο

Σαν λεμονιά τα στήθη του μυρίζουνε
κι όλα τα μπλε στα μάτια του γυαλίζουνε

-Χάιντε μωρό μου ανέβα και κινήσαμε
πέντε φορές τους ουρανούς γυρίσαμε.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩΝ

Η ΠΟΔΗΛΑΤΙΣΣΑ

Το δρόμο πλάι στη θάλασσα περπάτησα
που'κανε κάθε μέρα η ποδηλάτισσα

Βρήκα τα φρούτα που 'χε το πανέρι της
το δαχτυλίδι που 'πεσε απ' το χέρι της

Βρήκα το κουδουνάκι και το σάλι της
τις ρόδες το τιμόνι το πεντάλι της

Βρήκα τη ζώνη της βρήκα σε μian άκρη
μια πέτρα διάφανη που 'μοιαζε με δάκρυ

Τα μάζεψα ένα ένα και τα κράτησα
κι έλεγα που 'ναι που 'ναι η ποδηλάτισσα

Την είδα να περνά πάνω απ' τα κύματα
την άλλη μέρα πάνω από τα μνήματα

Την τρίτη νύχτωσ' έχασα τ' αχνάρια της
στους ουρανούς άναψαν τα φανάρια της.

Η ΤΕΛΕΤΗ

Σύννεφο σύννεφο που πάς
είδα και πέρασε παπάς
Δίχως το καλημαύχι του
κι είχε σταυρό στη ράχη του

Τις ξέρω αυτές τις μυρωδιές
τα γιούλια και τις πασχαλιές
Τις ρόδες που ακουστήκανε
κι οι ξώπορτες κλειστήκανε

Συννέφιασε συννέφιασε
κι έτσι ο Θεός μας έφιασε
Στους έρωτες και στους καιρούς
ν' αφήνουμε μικρούς σταυρούς.

ΤΟ ΚΟΧΥΛΙ

Έπεσα για να κολυπήσω
κι άφησα την καρδιά μου πίσω

Άφησα την καρδιά μου χάμω
σαν το κοχύλι μες στην άμμο

Πέρασαν όλες οι κοπέλες
με τα μαγιό και τις ομπρέλες

Ύστερα πέρασαν οι φίλοι
κανείς δε βρήκε το κοχύλι

Χρόνους και χρόνους κολυμπάω
που να 'ν' η αγάπη για να πάω

Έφαγε η θάλασσα το βράχο
κι έμεινε το νησί μονάχο.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟ ΑΚΑΤΟΙΚΗΤΟ

Από τον πάνω δρόμο πάω και κοιτώ
που 'ναι το μαύρο σπίτι το ακατοίκητο

Κι αν είναι η νύχτα σκοτεινή
μες στον αέρα πιάνω
Μια κοριτσίστικη φωνή
κι ένα σκοπό στο πιάνο

Μαρία και Βασιλική
χλωμή σαν Παναγίτσα
Με την νταντέλα τη λευκή
και τη χρυσή καρφίτσα

Φύσα Νοτιά μου κι άδικα λυπήθηκα
σ' άλλους καιρούς μπορεί και ν' αγαπήθηκα.

ΣΤΗΝ ΞΥΛΙΝΗ ΠΑΡΑΓΚΑ

Φθινόπωρο και πάλι μου γυρίζει ο νους
στην ξύλινη παράγκα με τους αϊλανθους

Στον Φίλιπ και στην Άννα και στην Αιρήν
που 'ρχονταν κάθε χρόνο απ' το Αμπερντήν

Κορίτσι κοριτσάκι που για χάρη του
είχε τσακίσει ο ήλιος το κοντάρι του

Το σήκωσε το πήγε πάνω απ' τα βουνά
κρατούσε ένα ματσάκι από κυκλάμινα

Έγινε κάτι λάθος μες στα ριζικά
στους ουρανούς δεν ήξεραν εγγλέζικα

Χτύπησε μια μικρή καμπάνα ντιν ντιν ντιν
στην ξύλινη παράγκα και στο Αμπερντήν.

ΣΟΥ ΤΟ 'ΠΑ ΓΙΑ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Σου το 'πα για τα σύννεφα
σου το 'πα για τα μάτια τα κλαμένα
για τα σημάδια που άφησαν τα χέρια μας
πάνω στα τραπεζάκια τα βρεμένα
Στα φανερά και στα κρυφά
σου το 'πα για τα σύννεφα
Για σένα και για μένα

Σου το 'πα με τα κύματα
σου το 'πα με τη σκοτεινή ρουφήχτρα
με το σκυλί και με το κλεφτοφάναρο
με τον καφέ και με τη χαρτορίχτρα
Ψιθυριστά και φωναχτά
σου το 'πα με τα κύματα
Σου το 'πα μες στη νύχτα

Σου το 'πα τα μεσάνυχτα
σου το 'πα τη στιγμή που δε μιλούσες
που με το νου μου λίγο μόνο σ' άγγιζα
κι άναβε το φουστάνι που φορούσες
Από κοντά κι από μακριά
σου το 'πα τα μεσάνυχτα
Με τ' άστρα που κοιτούσες.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩΝ

Πέτρες επήρα και κλαδιά
τα φύτεψα στην αμμουδιά
Και μια ψυχή μελέτησα
το λόγο δεν αθέτησα

Με τον καιρό με τον καιρό
έγινε αλήθεια τ' όνειρο
Οι πέτρες μεγαλώσανε
και τα κλαδιά φυτρώσανε

Τα κυπαρίσσια τα κελιά

σου τα 'κανα παραγγελιά
Τις πόρτες τις αμπάρες σου
και τις οχτώ καμάρες σου

Στο μέρος το πιο δροσερό
έστησα το καμπαναριό
Και κύματα και κύματα
γύρω σου τ' άσπρα μνήματα

'Ελα Κυρά και Παναγιά
με τ' αναμμένα σου κεριά
Δώσε το φως το δυνατό
στον 'Ηλιο και στο Θάνατο.

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΛΕΙΔΙ

- Εσείς του κόσμου οι σοφοί
για δώστε απόκριση σωστή:
Ποιος έχει το χρυσό κλειδί
όπου ανοίγουν οι ουρανοί;

-Ένα κορί- ένα κορί-
ένα κορίτσι το 'χει
Κι όποιος κι αν το παρακαλεί
όχι του λέει όχι

Βρε κορίτσι βρε κορίτσι μια ζωή την έχουμε
άνοιξε μας άνοιξε μας άλλο δεν αντέχουμε
Μάγισσες ρίχτε τα χαρτιά
και μελετήστε τα καλά:

Ποιος έχει το χρυσό κλειδί
όπου ανοίγουν οι ουρανοί;
'Ένα κορί- ένα κορί-
ένα κορίτσι το 'χει

Κι όποιος κι αν το παρακαλεί
όχι του λέει όχι
Βρε κορίτσι βρε κορίτσι θα μας φάει η άβυσσος
άνοιξε μας άνοιξε μας λίγο τον Παράδεισο.

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Στο κύμα πάει να κοιμηθεί
δεν έχει τι να φοβηθεί
Μήνας μπαίνει μήνας βγαίνει
γλάρος είναι και πηγαίνει

Από πόλεμο δεν ξέρει
ούτε τι θα πει μαχαίρι
Ο Θεός του 'δωκε φύκια
και χρωματιστά χαλίκια

Αχ αλί κι αλίμονο μας

μες στον κόσμο το δικό μας
Δε μυρίζουνε τα φύκια
δε γυαλίζουν τα χαλίκια

Χίλιοι δυο παραφυλάνε
σε κοιτάν και δε μιλάνε
Είσαι σήμερα μονάρχης
κι ώσαμ' αύριο δεν υπάρχουν.

ΤΥΧΗ

Λάμπει τ' ασημί του σπάρου
μες στο μάρμαρο της Πάρου
Στου μεσημεριού το φως
το τραγούδι της Σαπφώς

Λάμπει λάμπει κι η χαρά μου
μες στην άσπρη κάμαρα μου

Κωπηλάτες του θανάτου
να 'χει Ελλάδας κι εκεί κάτω;
Να με πάτε να με πάτε
σαν νησάκι που κοιμάται

Και βουές γεμίζει μόνον
στους αιώνες των αιώνων.

Ο ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ο Αύγουστος ελούζονταν μες στην αστροφεγγιά
κι από τα γένια του έσταζαν άστρα και γιασεμιά

Αύγουστε μήνα και Θεέ σε σένανε ορκιζόμαστε
πάλι του χρόνου να μας βρεις στο βράχο να φιλιόμαστε

απ' την Παρθένο στον Σκορπιό χρυσή κλωστή να ράψουμε
κι έναν θαλασσινό σταυρό στη χάρη σου ν' ανάψουμε

Ο Αύγουστος ελούζονταν μες στην αστροφεγγιά
κι από τα γένια του έσταζαν άστρα και γιασεμιά.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ

Μισοφέγγαρο ασημί
βγαίνει μες στο γιασεμί
Τα κορίτσια το κοιτάν
απ' τους κήπους του Ισπαχάν

Κι ένας άγγελος με γένια
στέκει πάνω στα μπεντένια:
Τέτοια νύχτα ποιος κοιμάται
το Θεό δεν τον φοβάται;

Άγγελε τι μας το λες
φέρε κόκκινες στολές
Να γίνουμε τα μαμούδια

πάνω στα χρυσά λουλούδια

Ράντισέ μας όνειρο
το γαριφαλόνερο
Να γεμίσουμε τη λύπη
από κείνο που μας λείπει

Κάνε τη στερνή τη χάρη
του γερο - περιβολάρη
και του απαρηγόρητου
να 'ρθει πια το αγόρι του

Γέρνει ο κήπος με το πλάι
μες στους ουρανούς και πάει
Με το φως επανωφόρι
στέκει ο άγγελος στην πλώρη:

-Κοιμηθείτε κοιμηθείτε
το Θεό παντού θα βρείτε
Στο κρεβάτι και στον τάφο
σας το γράφω σας το γράφω

Μισοφέγγαρο ασημί
γέρνει μες στο γιασεμί
Τραγουδάνε και το παν
τα κορίτσια του Ισπαχάν.

ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Άντρας δεν είναι ούτε γυναίκα
ούτε μας έρχεται απ' τη Μέκκα

Είναι παιδί μελαχρινό
μας έρχεται απ' τον ουρανό

Κι έχει τα πλούτη του εδωπέρα
στη γης και στο χρυσόν αέρα

Έχει μια θάλασσα με φάρους
που ανάβουν μόνο για τους γλάρους

Έχει εκκλησιές που τις πηγαίνει
όπου του λεν οι πικραμένοι

Κι ένα λαγωνικό που πιάνει
τις έγνοιες πάνω στο ταβάνι

Κανείς δεν ξέρει πως τον λένε
μια του γελούνε μια του κλαίνε

Και πότε ζει πότε πεθαίνει
πότε τους άλλους ανασταίνει

Τις αλυσίδες όλες σπάει
και μ' ανοιχτές φτερούγες πάει.

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ

Το επάγγελμα μου το εξασκώ
στο Κάιρο και στη Δαμασκό
Χρόνους εννιά και πλέον
σαν ένας χαμαιλέων

Πρωί πρωί χαράματα
κόβω απ' τον ήλιο γράμματα
Στη γλώσσα που διαβάζουμε
οι αγράμματοι και αγιάζουνε

Κατά τις έντεκα παρά
το στήνω μες στην Αγορά
Πουλάω φως ουράνιο
στίχους απ' το Κοράνιο

Πουλάω τ' όχι και το ναι
κι όσα ποτέ δεν είδανε
Στη Λειλά στη Λειλέ
πουλάω το ροζ και το βιολέ

Στο τζαμί την ώρα που 'ναι
οι πιστοί και προσκυνούνε
Κάνω κι έρχονται από πέρα
τα ουρί μες στον αέρα

Μια στιγμή στο δειλινό
ρίχνω χρώμα γαλανό
Ύστερα πάνω απ' τα κάστρα
πάω να καρφώσω τ' άστρα

Δεν είμαι Μωαμεθανός
ούτε και ανήκω κανενός
Σ' όσους και να πάω τόπους
ίδιους βρίσκω τους ανθρώπους

Το επάγγελμα μου το εξασκώ
στο Κάιρο και στη Δαμασκό
Χρόνους εννιά και πλέον
σαν ένας χαμαιλέων.

ΟΙ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΤΑ ΓΑΤΙΑ

Χάιντε-χα δυο παλιογατιά
χάιντε-χα πάνε για καβγά
Χάιντε-χα μ' αγριοκοιτάνε
χάιντε-χα κι όλο με φυσάνε

Ψουτ τους κάνω και σταματούν
την ουρά τους μόνο κουνούν
Φουφ τους κάνω και φουφουλιάζω
βγάζω νύχι και καμπουριάζω

Χάιντε-χα και σας έφαγα
χάιντε-χα ενισούρισα
Χάιντε-χα το τοιχίο πηδάμε

χάιντε-χα και τρεχοκοπάμε

Τα στριμώνω σε μια γωνιά
μου πατάνε μια δαγκωνιά
Τη μικρή την ξεμοναχιάζω
μες στα δυο μου πόδια τη βάζω

Χάιντε-χα τι γλυκιά βραδιά
χάιντε-χα που 'ν' εδώ ψηλά
Χάιντε-χα βγήκε το φεγγάρι
χάιντε-χα κι έχουμε Γενάρη.

Η ΤΑΡΑΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

α'

Στα σύρματα μπουγάδες απλωμένες
φέγγουν οι τοίχοι φέγγουνε οι αντένες

Αύγουστο μήνα μέσα στο φεγγάρι
παν οι ταρατσες παν χωρίς βαρκάρη

Κάπου σε μια κουζίνα πλένουν πιάτα
μυρίζει ψάρι και αγγουροσαλάτα

Κι ένας ψηλός αντίκρυ από μια σκάλα
με το τσιγάρο του κάνει σινιάλα

Ελάτε άγγελοι ώρα σας να βγείτε
με τα δικά σας κιάλια να μας δείτε

Να δείτε που φυλάγω καρπούλι
σκαρφαλωμένος πάνω στο πεζούλι.

β'

Όπα και να σου - μέσα στο σκοτάδι
ένα παρά - παράθυρο που ανάβει:

Βλέπω βιβλία βλέπω ένα κομμάτι
απ' τον καθρέφτη βλέπω το κρεβάτι

και στα σεντόνια μισοξαπλωμένο
ένα κορίτσι - πως το περιμένω!

Κάθε που το 'να γόνατο σηκώνει
μια μυρωδιά κανέλας με λιγώνει

Και κάθε που το χέρι του γυρίζει
στο μέρος που σγουραίνει και μαυρίζει

Με παίρνει τ' αεράκι και πηγαίνω
στον Παραδείσου τα περβόλια μπαίνω.

ΤΟ «ΤΕΤΡΑΔΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΡΙΑΣ»

Κοιμάμαι κι ονειρεύομαι προβλήματα

όλα τα πυθαγόρεια θεωρήματα
Τα θαύματα της τριγωνομετρίας
μέσα στο μπλε «Τετράδιον της Μαθήτριας»

Απ' την αρχή την Κάθοδο των Αχαιών
τις μάχες των Ελλήνων κατά των Περσών
Να μάθω για τον πόλεμο της Τροίας
μέσα στο μπλε «Τετράδιον της Μαθήτριας»

Των αγοριών τα κεφαλαία ονόματα
και τα γυμνά σχεδιασμένα σώματα
Παλιόλογα και λόγια της λατρείας
μέσα στο μπλε «Τετράδιον της Μαθήτριας».

Η ΡΟΥΛΕΤΑ

Βγήκαν τα νιάτα ψεύτικα
στα γηρατειά ερωτεύτηκα
Μεγάλη πόρτα βρήκα
μετάνιωσα - δεν μπήκα
είπα τι κι έτσι τι κι αλλιώς
άλλαξε ρούχα ο Μανολιός

Στο κόκκινο ποντάρισα
πέντε φορές λαχτάρησα
Τ' ακούμπησα στο μαύρο
ποιος τα 'χασε να τα 'βρω
Είπα να παίξω και στα δυο
γύρισε κι ήρθε το ζερό

Μες στη ζωή μας βρε παιδιά
έρχεται πρώτ' η αναποδιά
Ένα πιάνεις δέκα χάνεις
δέκα ζεις μια θα πεθάνεις.

Η ALFA ROMEO

Θαύμασα τον Παρθενώνα
και στην κάθε του κολόνα
βρήκα τον χρυσό κανόνα

Όμως σήμερα το λέω
βρίσκω το καλό κι ωραίο
σε μια σπορ Alfa Romeo

Καλοκαίρια και χειμώνες
να 'ναι γύρω μου ελαιώνες
πίσω μου όλ' οι αιώνες

Κι όπου μπρος μου ο δρόμος βγάζει
και σε πειρασμό με βάζει
δώσ' του να πατάω το γκάζι

Με τη δύναμη του λιόντα
και με του πουλιού τα φόντα
πίάνω τα εκατόν ογδόντα

Γεια σας θάλασσες και όρη
γεια σας κι έχω βάλει πλώρη
για της Αστραπής την Κόρη.

ΕΧΕΙ ΚΙ Ο ΦΤΩΧΟΣ ΠΟΥΛΙ

Να 'χεις στόλους και βαπόρια
και πλεούμενα πελώρια

Με το δένε και το λύνε
λίγο βέβαια δεν είναι

Όμως της ζωής το αλάτι
βρίσκεται μες στο κρεβάτι

Μια μονάχα μες στις δέκα
να 'ναι αληθινή γυναίκα

Και τα τέτοια δεν τα θέλει
κύριε Γιώργο κύριε Τέλη

Μάθετέ το είναι καιρός
ίδια τα 'δωκε ο Θεός

Τι λιγάκι τι πολύ
έχει κι ο φτωχός πουλί.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

Δύο είν' οι Παράδεισοι
που λέει κι η παράδοση:

Είν' ένας μες στους ουρανούς
που μήτε τον χωράει ο νους

Κι όπου αδερφέ μου για να πας
θα 'ναι από δίπλα του παπάς

Είν' ένας άλλος έδωνα
κι ας μην τον βλέπεις πουθενά

Όρη θάλασσες και βράχοι
μοιάζει λίγος κι όλα τα 'χει

Έχει βιόλες έχει κρίνα
Σεραφείμ με μαντολίνα

Έχει γλύκες έχει τρέλες
του διαόλου τις κοπέλες

Μοιάζει λίγος κι όλα τα 'χει
να βουτάς κι ό,τι σου λάχει.

Τ' ΑΦΑΝΕΡΩΤΑ

ΤΟ ΒΕΓΓΑΛΙΚΟ

Νυχτώθηκα όπως πάντα
στη σκοτεινή βεράντα
Και διάλεξα έν' αστέρι
το κράτησα στο χέρι
Σε λίγο του 'πα «φύγε»
το φύσηξα και πήγε
Στο αντικρινό μπαλκόνι
όπου καθόταν μόνη
Μελαχρινή κοπέλα
με κάτασπρη κορδέλα

Το πήρε στην ποδιά της
το 'βαλε στα μαλλιά της
Το φόρεσε βραχιόλι
και λαμποκόπησε όλη
Έπειτα ήρθε ο μπάτης
πήρε το κάθισμά της
Τη φύσηξε απ' το πλάι
μες στη βραδιά του Μάη
Κι άξαφνα μες στον ουρανό
κάηκε σαν βεγγαλικά.

ΤΟ ΜΑΓΙΣΣΑΚΙ

Από τους χρόνους τους παλιούς
να βγω στις πέρα θάλασσες

Τ' άπιαστο σαν αερικό
που αν κάνεις να τον μυριστείς

Έβγα έβγα Μαγισσάκι
χτύπα χτύπα το ραβδάκι
Ντο και ρε και μι και φα
μες στα ροζ τα σύννεφα

Ποιος θα μου δώσει δύναμη
να βγω στις πέρα θάλασσες
Που 'ναι σπηλιά του ο ουρανός
κι αφρός το φουστανάκι του

Χτύπα χτύπα το ραβδάκι
χύνε το νερό στ' αυλάκι
Φα και ρε και μι και ντο
μες στο μπλε το ξάγναντο

Ανοίξτε πύλες κι εκκλησιές
να κάνει θαύμα στα κρυφά

Που να κοιμάμαι ξυπνητός
και να με λεν χωρίς καρδιά

ΤΑ ΟΣΑ Η ΜΟΙΡΑ ΜΟΥ' ΓΡΑΦΕ

Τα όσα η μοίρα μου 'γραφε
κι άλλος κανείς δεν ξέρει
Τα βρήκα μέσα στον καφέ
τα διάβασα στο χέρι

το 'χω βαθύ μεράκι
να βρω το Μαγισσάκι

στην εμορφιά του Μάης
αλίμονό σου - εκάης

Τι ζουμπούλια και τι κρίνα
Τι κι ετούτα τι κι εκείνα
Ντο και ρε και φα και μι
φούχτα μου και δύναμη

κι ένα μακρύ καμάκι
να βρω το Μαγισσάκι
άγγελος η μαμά του
στην άκρια του κυμάτου

Τα παπιά και τα βαπόρια
παν μαζί και πάνε χώρια
Έξι τέσσερα κι οχτώ
γούρι μου και φυλαχτό

ν' ανάψω ένα κεράκι
για με το Μαγισσάκι

να τρέχω ξαπλωμένος
μα να 'μ' ερωτευμένος.

Ποτάμι βρήκα σκοτεινό
 μια σφαλιγμένη πόρτα
 Κοράκια πάνω στο βουνό
 και φίδια μες στα χόρτα

Μακάρι να 'μουν σαν τα ζα
 που βοσκούνε στον κάμπο
 Γράμματα να μη γνώριζα
 μες στα μυστήρια να 'μπω

Μυστήρια τέτοια δε συμφέ-
 να ψάχνω δε συμφέρει
 Φέρτε μου δεύτερο καφέ
 κι αλλάξτε μου το χέρι.

Ο ΤΑΜΕΝΟΣ

Σηκώθηκε ο Πουνέντες και λυσοά
 της Παναγίας φτάνει ως τα μισά

Στάζουν οι πέπλοι λάμπουν τα χρυσάφια
 σκαμπανεβάζουν γύρω τα χωράφια

Από παιδί σαν να 'σουν εκκλησιά
 παλιό μου καλοκαίρι σ' έζησα

Θυμάμαι που οι άγγελοι τρομαγμένοι
 ανεβοκατέβαιναν οι καημένοι

Κι όλο ζητούσα πως την Ομορφιά
 να τηνε κατεβάσω απ' τα καρφιά

Κι όλο μ' έριχνε κάτου θυμωμένος
 Εκείνος όπου του ήμουνα ταμένος.

ΟΛΑ ΤΑ ΠΗΡΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
 τ' άγριο μαλλί σου στην τρικυμία
 το ραντεβού μας η ώρα μία

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
 τα μαύρα μάτια σου το μαντίλι
 την εκκλησούλα με το καντήλι

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
 κι εμάς τους δύο χέρι με χέρι

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
 με τα μισόλογα τα σβησμένα
 τα караβόπανα τα σχισμένα
 Μες στις αφρόσκονες και τα φύκια
 όλα τα πήρε τα πήγε πέρα
 τους όρκους που έτρεμαν στον αέρα

Όλα τα πήρε το καλοκαίρι
 κι εμάς τους δύο χέρι με χέρι.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Εδώ στου δρόμου τα μισά
έφτασε η ώρα να το πω
Άλλα είν' εκείνα που αγαπώ
γι' αλλού γι' αλλού ξεκίνησα

Στ' αληθινά στα ψεύτικα
το λέω και τ' ομολογώ
Σαν να 'μουν άλλος κι όχι εγώ
μες στη ζωή πορεύτηκα

Όσο κι αν κανείς προσέχει
όσο κι αν τα κυνηγά
Πάντα πάντα θα 'ναι αργά
δεύτερη ζωή δεν έχει.

Ο ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Γρήγορα που σκοτεινιάζει. Φθινοπώριασε
δεν αντέχω τους ανθρώπους άλλο. Χώρα εσέ

Που μιλάς και η νύχτα κλαίει σαν το σκύλο σου
προδομένος απομένει - ποιος; Ο φίλος σου

Αγαμέμνων Αγαμέμνων άμοιρε που σου-
που σου 'μελλε να το 'βρεις απ' τη γυναίκα σου

Ασ' τον άνεμο να λέει ασ' τον να λυσσά
κάποιος θα 'ναι ο Αγαμέμνων κάποια η φόνισσα

Κάποτε κι εσύ θα φτάσεις - ποιος; Ο νικητής
αλλά βασιλιάς μιας χώρας ακατοίκητης

Και το ένα σου Αγαμέμνων και το δέκα σου
θα μετράει στα δάχτυλα της η γυναίκα σου.

ΤΑ ΡΩ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

1. Αρχή του κόσμου πράσινη
κι αγάπη μου θαλασσινή
Την κλωστή σου λίγο λίγο
τραγουδώ και ξετυλίγω
2. Διαβάζω μέσα στο νερό
το άλφα το βήτα και το ρω
Τα δυο γυμνά σου πόδια
τους κήπους με τα ρόδια
3. Σ' έκανα πουκάμισό μου
σε φορώ και περπατάω
Με το σώμα το μισό μου
στο δικό σου που κρατάω
4. Σου 'χτισα μια Σαντορίνη

με καμάρες και πορτιά
Να γυρνάς σαν το λυθρίνι
μες στη δροσερή φωτιά

5. Θα κλείσω μια θα κλείσω δυο
την απαλάμη των χαδιώ
Θα κλείσω δυο θα κλείσω τρεις
την Τύχη κι άμε να τη βρεις
6. Έλα να γίνουμε δυο ζώα
σε μακρινούς να πάμε τόπους
Όπου τα πλάσματα τ' αθώα
να μας φαντάζονται γι' ανθρώπους
7. Άκουσα μες στον ύπνο σου
που κολυμπούσε ο κύκνος σου
Τα δύο μας τα ονόματα
ν' αλλάζουν χίλια χρώματα
8. Τα χέρια μου τ' αδίσταχτα
πιάναν την άνοιξη πριν φτάσει
Τα μάτια σου τ' ανύσταχτα
της ρίχνανε άνθη να χορτάσει
9. Βγήκε απ' το κόκκινο το μαύρο
και τώρα που να πάει δεν ξέρει
Κόκκινα που 'ναι όλα τα μέρη
Το 'να που απόμεινε ίσως θα 'βρω
10. Μου 'φυγ' ένα συννεφάκι
πάει τη λύπη στα βουνά
Ψάχνει να χτίσει ένα σπιτάκι
στο πάντα και στο πουθενά
11. Σ' ένα λιμανάκι μωβ
ξύπνησα τα χαράματα
Όχι να μη γίνω Ιώβ
μήτε να μάθω γράμματα
12. Στήνει καρτέρι ο κεραυνός
χώρια να μας πετύχει
Μα 'ναι μεγάλος ο ουρανός
και τοσοδούλα η Τύχη
13. Φύγε από κει μωρέ πουλι
και γέρνει η βάρκα μας πολύ
Μόνο σου πέταξε και δες;
ίσα που παίρνει δυο καρδιές
14. Σταμάτα μου την αστραπή
ν' ανάψω ένα τσιγάρο
Και πες του σύννεφου να πει
πως θα 'ρθω να σε πάρω
15. Την αγάπη μια τη λες

την ντύνεσαι τη γδύνεσαι
Όσο που γίνονται πολλές
και πάλι σ' όλες δίνεσαι

16. Περνώντας απ' τις λυγαριές
κάποιος μου το μουρμούρισε
Το 'παν οι σκύλοι στις αυλές
κι η γάτα το χουρχούρισε
17. Κάνε με Μωαμεθανό
να προσκυνώ στη Μέκκα
Και να σε πάρω μια και δυο
κι επτά φορές γυναίκα
18. Ο που ξέρει ελληνικά
πέντε κι έξι έντεκα
Κι ο που ξέρει μόρτικα
δύο αλλ' αλλιώςτικα
19. Η χαρά μου για να παίξει
διάλεξε κοπέλες έξι
Καθεμιά κι από μια λέξη
να τη λέει ώσπου να φέξει
20. Ένα κύμα μέσα σ' όλα
έγια λέσα έγια μόλα
Πήρε τα κρυφά μας λόγια
να τα κάνει κομπολόγια
21. Αυτό που λέμε «σ' αγαπώ»
στα δέντρα θα το τρίξω
Με τον αέρα να σ' το πω
και να σου το φυσήξω
22. Λένε πως καπιτίς κοιμάται
μέσα στην θάλασσα τον πάτο
Κάποια που πια δεν το θυμάται
μ' έχασε σαν σταυρό εκεί κάτω
23. Σαν κάποιος ν' αναστέναξε
ή να 'κοψ' έναν μενεξέ
Ραγίστηκεν ο ουρανός
και φάνηκε ο κατάμονος
24. Τι να 'γινε το μαξιλάρι
που 'χε απ' τα λόγια μας γεμίσει
Στον ουρανό θα το 'χει πάρει
άγγελος για ν' αποκοιμίσει
κάτι που πια δε θα γυρίσει
25. Μόνο που κοιτάχτηκες
μέσα στο πηγάδι
Στην ηχώ σου πιάστηκες
σαν σε παραγάδι
26. Να σου δένω τα μαλλιά

με χρυσόν αστάχυ
Και να λένε τα πουλιά:
ο που τα 'βρε ας τα 'χει

27. Μεσ στου κήπου το σκοτάδι
φέγγεις μόνο με το χάδι
Όμως όταν μπεις στο σπίτι
σβήνεις τον Αποσπερίτη

28. Να 'χα μια γομολάστιχα
να πιάνει στα Γραμμένα
Να σβήσω τα τετράστιχα
και να κρατήσω εσένα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΠΡΕΧΤ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΙ ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

Μια φορά κι έναν καιρό
ζούσ' ένα παιδί καλό
που το πότιζαν φαρμάκι
κι είχε μείνει τ' ορφανό
δίχως φαϊ δίχως νεράκι

Παιδί παιδάκι της οχιάς
παιδί παιδάκι μου καρτέρα
κάποτε θα 'ρθει θα 'ρθει η μέρα
όπου θα πιεις όπου θα φας
όπου θα βρεις άλλη μητέρα.

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ

Τέσσερις στρατηγοί κινάν και παν
για πόλεμο στο μακρινό το Ιράν

Μα ο πρώτος από πόλεμο δεν κάτεχε
ο δεύτερος στις κακουχίες δεν άντεχε
ο τρίτος ήταν υποκείμενο γελοίο
κι ο τέταρτος φοβότανε το κρύο

Τέσσερις στρατηγοί κινάν και παν
αλλά δε φτάνουνε ποτέ στο Ιράν.

ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΣΕ ΠΑΡΩ ΕΓΩ

Ανάγκη να σε πάρω εγώ
που έτσι σ' απαρατήσανε
μονάχο κι έρμο κι ορφανό
παιδάκι μου που σ' αγαπώ
σε μαύρες μέρες και σκληρές
μη μου ζητάς το αδύνατο

Δρόμο σε πήγα δρόμο μακρινό
νυχτόμερα βαδίζοντας
πείνασα και ματώθηκα
κι ήταν το γάλα σου ακριβό

μα να σ' αφήσω δεν μπορώ
παιδάκι μου σε πόνεσα

Το ρούχο το μεταξωτό
μες στο ποτάμι το 'ριξα
φτωχά κουρέλια σου φορώ
πλένω σε και βαφτίζω σε
με το κατάψυχρο νερό
μην κλαις και μου πικραίνεσαι.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Την ώρα που ο λεβέντης στον πόλεμο κινούσε
η αγαπημένη του έκλαιγε και τον παρακαλούσε

Μακριά στη μάχη σαν βρεθείς καλέ μου έχε το νου σου
φυλάξου από τη μάνητα κι απ' το σπαθί του εχτρού σου

Μπροστά πολύ μην προχωρείς πίσω μην απομένεις
φωτιά μπροστά πίσω φωτιά καταμεσής να μένεις

Τι οι πρώτοι πάντα είναι γραφτό θερίζονται και πάνε
κι οι πίσω μέσα στο σωρό πέφτουν και ξεψυχάνε

Μονάχα ξέρει ο μεσιανός να τρέξει να πηδήσει
κι αυτός μονάχα σπίτι του μια μέρα θα γυρίσει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΡΚΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΙΝΕΜΕΝΗΣ

Ντέφι χτυπώντας το φεγγάρι
χορεύει κι έρχεται με χάρη
μέσ' από δάφνες και μυρτιές
κι από το φως ασημωμένη
μικρή τσιγγάνα η Παινεμένη

Ως τη θωρεί πετιέται ορθός
ο Άνεμος ο ακοίμιστος
άντρας ο άτιμος κοιτάει
γλείφεται γλώσσες τις εννιά
κι απέ γλυκά της τραγουδάει:

-Μικρούλα μου άσε να σηκώσω
το φουστανάκι σου να ιδώ
άσε με λίγο να σ' αγγίξω
και της κοιλίτσας σου ν' ανοίξω
το ρόδο το γαλαζωπό

Πετάει το ντέφι τρομαγμένη
και τρέχει τρέχει η Παινεμένη
ξοπίσω της ακολουθεί
Άνεμος άντρας που κρατεί
μια σπάθα σπάθα αστραφτερή

Αχού το κύμα πως στενάζει

ο ελιώνας αχού πως χλωμιάζει
παίζει των ίσκιων η φλογέρα
μέσα στο σκοτεινόν αέρα:

-Τρέχα τρέχα Παινεμένη
τι όπου να 'ναι σε προφταίνει
ο Άνεμος χιμάει να
γλείφεται γλώσσες τις εννιά

Βρίσκει ένα σπίτι η Παινεμένη
χώνεται μέσα τρομαγμένη
της δίνουνε κάτι να πει
κι εκείνη λέει κι ανιστορεί

Ενώ απ' τη λύσσα του θηρίο
γυρνάει ο Άνεμος στο κρύο
δέρνει το σπίτι και το ζώνει
τα κεραμίδια του δαγκώνει.

Η ΚΑΛΟΓΡΙΑ Η ΤΣΙΓΓΑΝΑ

Βουνά και σύγνεφα μακριά
σ' όλα τα γύρω σιγαλιά

Κάμποι και δέντρα μες στη ζέστη
και τα τοιχία μες στον ασβέστη

Σ' ένα αχερόχρωμο πανί
κεντά η καλόγρια η μικρή

Άχου τι όμορφα κεντάει
το χεράκι της πως πάει

Βάνει πουλιά βάνει δεντρά
βάνει και τ' άστρα τα χρυσά

Βάνει στις τέσσερις τις κόχες
τέσσερις αγριομολόχες

Σ' ένα αχερόχρωμο πανί
κεντά η καλόγρια η μικρή

Μα κάθε τόσο αναστενάζει
και κάτι με το νου της βάζει

Λίγο το χέρι σταματά
μες στον αέρα και κοιτά

Στα μάτια της που ανοιγοκλειούν
δυο καβαλάρηδες περνούν

Κι υστέρα πάλι στο πανί
κεντά η καλόγρια η μικρή

Τι ποτάμια! Τι χορτάρια!
Τι λιοτρόπια! Τι φεγγάρια!

Πλάσματα της αρεσιιάς της
της ονειροφантаσιιάς της.

Η ΚΥΡΑ Η ΠΑΝΤΕΡΜΗ

Σκάβουν το χώμα οι πετεινοί
σκάβουν ζητώντας την αυγή
την ώρα που απ' τα σκοτεινά
η Κυρά η Παντέρμη ροβολά

Μαύρη μαυρίλα είν' η ψυχή της
κι ωχρό μπακίρι το πετσι της
τα στήθια της ωσάν τ' αμόνια
που τα χτυπούν χωρίς συμπόνια

-Παντέρμη τι ζητάς εδώ
μόνη σου δίχως σύντροφο;

-Κι αν είναι κάτι να ζητώ
πε μου σε γνοιιάζει εσένανε;
Ζητάω κείνο που ζητώ
ζητάω την ίδια εμένανε

-Παντέρμη πες ποιος ο καημός σου
ποιος ο αγιάτρευτος καημός σου;

-Ποιος ο καημός μου; Μαύρη πίσσα
'γίνη η λινή μου η πουκαμίσα
και μες στο σπίτι σαν τρελή
σούρνω το ξέπλεκο μαλλί

-Παντέρμη λούσε το κορμί σου
λούσ' το χελιδονονερό
κι άσε Κυρά μου την ψυχή σου
ας' τηνε να 'βρει αναπαμό

Άχου τσιγγάνικες ψυχές
όλο κρυφές νεροσυρμές
πίκρες μαζί και θάματα
στα μακρινά χαράματα.

ΧΑΜΟΣ ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ

-Τι να 'ναι κείνο που φωτά
Μάνα στα δώματα ψηλά;

-Κοιμήσου γιε μου κι είναι αργά
σήμανε η ώρα έντεκα

-Μάνα στα μάτια μου για δες
λάμπουνε τέσσερις φωτιές

-Δεν είναι τίποτα έλα πια
είν' τα μπακίρια αστραφτερά

Μέσα στη νύχτα και στη ζέστη
φέγγαν οι τοίχοι απ' τον ασβέστη

Τη φουσαρμόνικα γλυκά
παίζανε Σεραφείμ μικρά

-Μάνα μου ευθύς που ξεψυχήσω
μηνύσετέ το στους ανθρώπους

Κατά Βοριά κατά Νοτιά
μαντάτα στείλετε πικρά

Οι πόρτες τ' ουρανού χτυπούσαν
όλα τα δάση αχολογούσαν

Ψηλά δεν έβλεπες κανένα
κι οι φλόγες φούντωναν ολοένα.

ΤΟΥ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

Είκοσι τρεις του Θεριστή
στου Πικραμένου την αυλή
πάνε και λεν παν και του λένε:
αν το μπορείς δυστυχισμένε

Στο περιβόλι σου έβγα απόψε
και τα λουλούδια σου όλα κόψε

Γράψε στη θύρα σου σταυρό
βάλ' από κάτω τ' όνομά σου
τι θα φουντώσουν στα πλευρά σου
ταχιά τσουκνίδες κι αγριάδες

Πάρε κεριά πάρε λαμπάδες
τα χέρια μάθε να σταυρώνεις
και πόνου από την ερημιά
γέψου της νύχτας τη δροσιά

Τι πριν περάσουν μήνες δυο
θα κείτεσαι στα σάβανα

Στους ουρανούς ψηλά προβαίνει
ο Ταξιάρχης και πηγαίνει
πόχει το σύννεφο σπαθί
στράφτει και πάει και δε μιλεί

Κι είκοσι τρεις του Θεριστή
μέσα στην έρμη την αυλή
Τα μάτια ανοίγει ο Πικραμένος
της μοίρας ο σημαδεμένος

Κι είκοσι τρεις του Αυγούστου
γέρνει και τα σφαλεί.

Ο ANTONIO TORRES ΧΕΡΕΝΤΙΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΙΑΣ

Κάτου στις ακροποταμιές
το μονοπάτι περπατάει
κρατώντας βέργα λυγαριάς

ο Αντόνιο Τόρρες ο Χερέντια
και στη Σεβίλλια πάει

Τα κατσαρά του γυαλιστά
πέφτουν στα μάτια του μπροστά
στην όψη του είναι μελαψός
από του φεγγαριού το φως

Κάποτε λίγο σταματά
κόβει λεμόνια στρογγυλά
τα ρίχνει το νερό να στρώσει
και να το χρυσαφώσει

Εκεί στις ακροποταμιάς
το μονοπάτι να: τον φτάνουν
κάτω απ' τα κλώνια μιας φτελιάς
χωροφυλάκοι και τον πιάνουν

Αποβραδīs η ώρα οχτώ
τον σούρνουν σε κελί μικρό
απόξω κάθονται φυλάνε
πίνουν ρακί και βλαστημάνε.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ANTONIO TOPRES XEPENTIA

Ξάφνου στον ποταμό από πέρα
φωνές ξέσκισαν τον αέρα

Ωσάν του κάηρου δαγκωνιές
έμπηγε στα ποδήματα
χίμαγε κι έκανε βουτιές
και δελφινιού πηδήματα

Η τραχηλιά του η κρεμεζιά
μούσκεψε μες στα αίματα
μα οι κάμες ήταν έξι
δεν μπόρειε πια ν' αντέξει

Αχ Αντονίτο ελ Καμπορίο
φεγγαρομελαψέ μου
κι αντρογαρούφαλέ μου
αχ Αντονίτο ελ Καμπορίο
π' άξιζες μια Βασίλισσα
μνημόνεψε την Παναγιά
τι τώρα θα σε φάει το κρύο
τι τώρα θα πεθάνεις πια

Στην άκρη εκεί του ποταμού
τρεις γλώσσες βγήκε το αίμα του
κι ανάγειρε την κεφαλή
με τα σφιγμένα χείλη

Μα τότε πια καμιά φωνή
μόνο φωτίστη ο ουρανός
κι άγγελος βεργολυγερός
ήρθε και τ' άναψε καντήλι.

Η ΜΙΚΡΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ

Πέρα στην ακροποταμιά
την πήγα και την ξάπλωσα
ήτανε μικροπαντρεμένη

Μα εγώ τη νόμιζα κορίτσι
που κάτι άλλο περιμένει

Μεμιάς σβηστήκαν τα λαμπιόνια
κι άναψαν όλα τα τριζόνια

Τα δυο της στήθη τα μικρά
μέσα στα μισοσκότεινα
τ'άγγιξα και μυρίσανε
σαν γυάκινθοι που ανθίσανε

Από το γύρο του λαιμού
έβγαλα τη γραβάτα μου

Εκείνη όσο που να το πεις
έβγαλε το φουστάνι της
Εγώ τη ζώνη την πιστόλα
εκείνη τα λινά της όλα

Τέτοιο δέρμα τέτοια χείλη
δεν τα βρίσκεις σε κοχύλι
τέτοιο θάμπος τέτοια χάρη
σε γυαλί και σε φεγγάρι

Το σώμα της σπαρταριστό
σαν ψάρι φρεσκοτράβηχτο
μισό φωτιά μισό δροσιά
μου άφηνε μες στα σωθικά

Τι μου 'λεγε δε θα το πω
γεμάτος άμμο και φιλιά
την πήρα και τη σήκωσα

Τον άνεμο από μια μεριά
σπάθιζαν τα νερόκρινα.

ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Καταμεσής στη ρεματιά
λάμπουνε τα μαχαίρια

Ωσάν ψάρια αστραφτερά
που κανείς δεν τα προφταίνει
και το αίμα τα ομορφαίνει

Μες στις άγριες πρασινάδες
ανεβαίνουν με το πλάι
πάνω σ' αψηλές φοράδες

Άγγελοι μαύροι έφερναν

μέσα στο φως το αγριωπό
μαντίλες και χιονόνερο

Ο Χουάν Αντόνιο στην πλαγιά
πέφτει με μια λαβωματιά

Έχει ανεμώνες στο πλευρό
και ρόδι έχει στον κρόταφο

Κατάκοπο από τις φωνές
το απόβραδο μες στις συκιές
σωριάζεται λιπόθυμο

Κι οι μαύροι άγγελοι ολοένα
με τα μεγάλα τους φτερά
πετούσαν μες στο ηλιόγερμα.

Η ΣΕΛΗΝΗ ΣΤΟ ΣΙΔΕΡΑΔΙΚΟ

Μπήκε στα κλεφτά η Σελήνη
με τ' άσπρο της το νυχτικό
μπήκε στο σιδεράδικο
τ' αγόρι στο περβάζι
κάθεται και κοιτάζει

Στην αχνή που τηνε τυλίγει
τα μπράτσα η Σελήνη ανοίγει
και το παιδί κοιτάει κοιτάει
δουο στήθη από σκληρό καλάι

-Μη Σελήνη φύγε φύγε
τι αν έρθουν οι τσιγγάνοι
την καρδιά σου θα την κάνουν
δαχτυλίδι και γιορντάνι

Μες στα λιόφυτα περνάνε
οι τσιγγάνοι κι όλο πάνε
με τα κεφάλια τους στητά
τα βλέφαρα μισόκλειστα

Αχ τι λέει το νυχτοπούλι
μες στα δέντρα τι μεράκι
αψηλά η Σελήνη πάει
κι απ' το χέρι της κρατάει
ένα μελαψό αγοράκι.

ΥΠΝΟΒΑΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όλα η ψυχή μου τα ζήτα
πράσινα να 'ναι πράσινα
τον άνεμο τη φυλλωσιά
τ' άλογο πάνω στα βουνά
τη βάρκα μες στη θάλασσα

Μες στη σκιά που τηνε ζώνει
ρεμβάζει επάνω στο μπαλκόνι

πράσινο δέρμα και μαλλί
το μάτι κρύο και ασημί

- Σύντροφε πάρε τ' άλογο μου
κι όλ' η αρματωσιά δικιά σου
το σπίτι σου να 'ναι δικό μου
να 'ναι δική μου η φαμελιά σου

Σύντροφε καταματωμένος
έρχομαι απ' τ' αψηλό φαράγγι
αχ έτσι το 'φερε η ανάγκη

-Έννοια σου γιε μου κι αν μπορούσα
ευθύς το πράγμα θα το κλειούσα
μα δεν ορίζω πια δικό μου
κάνε μήτε το σπιτικό μου

- Σύντροφε πες μου και πατέρα
που 'ναι η πικρή σου θυγατέρα;

-Χρόνους και χρόνους εκεί μένει
και πάντα εκεί θα περιμένει
όμορφη μελαπή και μόνη
πάνω στο πράσινο μπαλκόνι

Όλα η ψυχή μου τα ζητά
πράσινα να 'ναι πράσινα
τον άνεμο τη φυλλωσιά
τ' άλογο πάνω στα βουνά
τη βάρκα μες στη θάλασσα.